

Když je část těla zraněna,
je zjištěno,
že tkáň, lymfatická
a krevní tělíska,
žlázy, svaly, nervy,
a někdy dokonce i kosti,
jsou poškozeny.
Nervovým systémem
je vyhlášen poplach
a buňky opraváři
spěchají na místo
ve značných počtech.
Vytékající krev
odpláchne špínu
a cizí částice –
nebo se o to
alespoň pokouší.
Pak se krev sráží
a vytváří strup,
aby ochránila zranění.
V tu chvíli již
na místo dorazily miliony
krevních buněk,
a rázem začíná
opravná práce.
Buňky v této činnosti
projevují nejúžasnější
aktivitu
a inteligenci.
Buňky pokožky,
nervů, krevních tělísek, atd.,
se na každé straně poranění
začnou velmi rychle
reprodukovat,
a postupně vytvoří
most přes prostor
mezi dvěma stranami
zranění, přivádějíc
obě strany k sobě.
V tomto mostu
ukazují inteligenci,
mysl a systém.
Buňky krevních tělísek
se pojí
se stejným typem buněk
na opačné straně zranění,
formujíc nové
dráhy, skrze které
může proudit krev.
Buňky pojivých tkání

činí obdobně,
a stejně tak činí
buňky všech ostatních
druhů tělesné hmoty.
Poté, co je „vnitřní práce“
hotová,
nové kožní buňky
vytvoří nad uzdraveným
zraněním novou kůži.
Výše uvedené vám dává
jen letmý pohled
do úžasné inteligentní práce
buněk vykonávajících
své činnosti v těle –
co nebylo řečeno,
je zrovna tak úžasné.
Po všech stránkách
jsou tělesné buňky
jako jednotlivé včely
v úlu, tj.
inteligentní, nezávislé
živoucí bytosti,
které pracují spolu
pro obecné dobro.
Odbočka výše
byla učiněna,
aby vás seznámila
s úžasnou inteligencí,
která je schopná
projevit se
protějšky
monéry
a améby –
těch nízkých forem
jednobuněčného života,
jež byly uvažovány
na předchozích stránkách.
Porozumění
výše zmíněným faktům
přinese
každému studentovi
plné vnímání
a ocenění
pravdy tvrzení
dříve uvedeného, tj.,
že každá živá bytost,
od nejvyšší po nejnižší,
je obdařena
stupněm vědomí
a inteligence

přiměřené jejím
potřebám v životě –
práci a činnostem.
Některé z améb –
diatomy,
například –
vyměšují pevnou hmotu
z vody,
a budují si
nepatrné domy či schránky,
aby se chránily
před svými nepřáteli.
Tyto schránky mají
malé otvory, skrze něž
může tvor vystrčit
svoji „falešnou nohu“
za účelem pohybu,
a zajištění potravy.
Kostrы těchto
nepatrných tvorů
byly nalezeny
ve vápenci
v mnoha částech světa.
Dalším vyšším ve stupnici
je nálevník,
který je charakteristický
vibrujícími
vlákny, či nitkám podobnými
přívěsky,
které užívají
k účelům pohybu
a chytání své potravy.
Tato vlákna jsou trvalá,
a jsou počátkem
objevování se
trvalých končetin
ve zvířecím světě.
Tyto základní bytosti
si také vyvinuly
primitivní ústní otvory,
a také krátký hltan,
který je primitivním krkem,
průdušnici,
a vyměšovací otvor.
Pak přicházejí mořské houby,
slizká stvoření
užívající porézní,
jemnou kostru
(příčemž to druhé
je tím, co běžně

nazýváme „mořské houby“). Tento tvor také užívá bičíkům podobných vláken, kterými sbírá svoji potravu. Pak přicházejí polypy, které se poutají k plovoucím předmětům, ústy dolů, s chapadly sloužícími k zachycení jejich potravy. Medúzy, které patří do tohoto rodu, mají rovněž základní svaly, jejichž kontrakce jim umožňuje „plavat.“ Disponují také základním nervovým systémem, primitivníma očima a ušima. Další na vzestupném žebříčku přichází hvězdice, mořský ježek, a jim podobné, z nichž někteří disponují dobře vyvinutým nervovým systémem, skutečným žaludkem a očima. Pak přichází astrild bělolící, nebo článkovití, zahrnující různé rody červů, krabů, pavouků, mravenců, atd. Tento velký rod živočichů tvoří téměř čtyři pětiny známých životních forem zvířecího království. Jejich těla jsou dobře tvarovaná, a mají celkem dobře vyvinutý nervový systém, oči, a ostatní smyslové orgány, a v některých vyšších formách oběhový systém rozvádějící tekutinu podobnou krvi, jež přenáší

krev a kyslík do všech částí těla zvířete. Nejvýše na tomto žebříčku tohoto velkého rodu je hmyz, se svojí velkou rozmanitostí, charakteristikami, které zde není třeba popisovat, neboť je všichni znají. Divy pavoučího, mravenčího, včelího života, byly popsány velkými přírodovědci, a student nebude potřebovat žádné další ujištění o přítomnosti inteligence uvnitř bytí těchto drobných tvorů a jejich příbuzných v hmyzím světě. Darwin jednou řekl, že „mozek mravence, přestože není o moc větší, než špendlíková hlavička, je jednou z nejpodivuhodnějších atomů hmoty na světě, snad ještě podivuhodnějším, než mozek člověka.“ Pak přichází měkkýši, jejichž skupina zahrnuje ústřice, škeble, hlemýžďe, atd. Některé z vyšších forem tohoto rodu vykazují znaky základních obratlů a mohou být považovány za možný „spojující článek“ mezi bezobratlovci a obratlovci. Následující na vzestupné škále jsou obratlovci, nazývaní tak z důvodu přítomnosti obratlů nebo páteře

v jejich těle, a vnitřní kostry, v kontrastu oproti vnější kostře nižších forem života. Na nejnižším místě obratlovců se nacházejí velké rody ryb s vysokými a nízkými druhy. Pak přicházejí plazi, s jejich druhy hadů, ještěřů, želv, krokodýlů, atd. Mezi rody ryb a plazů existuje mnoho „spojujících článků“ a je jich také mnoho mezi rodem plazů a rodem ptáků, který je druhým nejvyšším v žebříčku. Mezi ptáky, obzvláště v rodu krkavcovitých, nacházíme příklady vysokého stupně inteligence. Následujícím nad ptactvem jsou savci, kteří jsou propojeni s rodem ptáků několika zvláštními „spojujícími články“ – například australský ptakopysk je zvláštním tvorem, který klade vejce, a když se vylíhnou, krmí je mlékem ze svých prsou. Ve velkém rodu savců jsou následující pod-rody zvířat, viz: Monotremes, či polo-ptáci, polo-savci; Marsupials,

či mléko dávající,
vačnatá zvířata, která
nosí svá nevyvinutá
mláďata ve vnější kapse,
dokud nedospějí –
jako například vačice
a klokan;
Placentals,
či zvířata mající
placentu či část,
skrže kterou je vyživováno
mládě v děloze předtím,
než se narodí –
to je královská linie
skrže kterou
se vyvinuly
vyšší formy savců.
Mezi placentaly
se nacházejí následující
pod-rody:
Edentata,
či bezzubá zvířata,
jako lenochodi,
pásovci, atd.;
Sirena, či mořské krávy,
kapustňáci, dugongové, atd.;
Cetecea, či velryby,
delfíni, sviňuchy, atd.,
které představují ryby,
jež jsou však
čistými savci,
kteří rodí
vyspělá mláďata,
jež se krmí z prsu;
Ungluta,
či kopytnatá zvířata,
jako jsou koně,
krávy, nosorožci,
hroši, prasata,
velbloudi,
jelenovitá zvěř, ovce, atd.;
Hyracoidea,
rod evropských králíků,
rocků, králíků, atd.;
Proboscidea,
chobotnatá zvířata
jako jsou sloni;
Rodentia, či hlodavci,
zahrnující krysy,
zajíce, bobry,

veverky, myši, atd.;
Cheiroptera,
či křídlo-prstá zvířata,
zahrnující rody
netopýrů, atd.;
Lemuroidea,
či rod lemurů,
jejichž jednotlivci
představují opice
z obecného pohledu,
ale mají navíc dlouhý
huňatý ocas a ostrý čumák
podobný lišce –
vypadají jako malá liška
mající ruce a nohy
jako opice;
Primáti,
či rod zvířat
jako jsou opice, pavíani,
opolidé, gibboni,
gorily, šimpanzi,
orangutani, a konečně,
„spojovací článek“
mezi opičími formami
a člověkem.
Na vzestupné škále
zvířecího života
si student povšimne
nesčetných růzností
a druhů, pod-druhů
a variant mezi druhy.
A v každém
bude vnímán
jistý drobný rozdíl
v míře a kvalitě
inteligence projevované
daným tvorem.
Dokonce i mezi
jednotlivci
stejných druhů
lze nalézt
velikou různost
v takových projevech.
Ale skrz to vše
je vnímána přítomnost
jisté obecné úrovně
vědomí,
kteřou lze nazvat
„zvířecí úroveň,“
jenž se odlišuje

od „minerální úrovně“
na jedné straně
a „lidské úrovně“
na straně druhé.
Lidská úroveň
Když budeme přecházet
z úrovně zvířecího vědomí
do úrovně
lidského vědomí,
brzy si povšimneme
přítomnosti
nového elementu
vědomí.
Tento element je znám
jako „vědomí sebe sama,“
či vědomí, které umožňuje
člověku říci,
vědomě o sobě,
„Já jsem“ –
identifikovat se
jako myslícího,
odděleně od myšlenek;
konajícího,
odděleně od konání;
toho kdo cítí,
odděleně od pocitů;
toho, kdo si přeje,
odděleně od volní činnosti;
vědomý subjekt,
odděleně
od jevu smyslů.
Je pravdou,
že v primitivních formách
lidského života
existuje toto nové vědomí
pouze jako slabý úsvit,
ale je tam latentní;
a jak vzestup
člověka pokračuje,
toto nové vědomí
plane ve vyšších
a ještě vyšších formách.
Co je tímto novým
elementem sebe-vědomí
uvidíme v zápětí.
V myšlení člověka
musíme mít na paměti,
že primitivní lidské bytosti –
málo vzdálené od opic –
jsou natolik člověkem,

jako nejvyšší jednotlivec
lidské rasy dnes,
či jak budou jeho
ještě vyšší
potomci zítřka.
A nesmíme zapomenout,
že úroveň
lidského vědomí
je blízce spojená
a protnutá
s úrovní
zvířecího vědomí,
na jedné své straně.
Nejlepší vědecké
a okultní učení
má za to, že člověk
a opice
pocházejí z nějakého
společného předka
z dávné minulosti;
společný předek
byl kmenem, ze kterého
vyrazila na jedné straně
lidská větev
a opičí větev
na straně druhé.
Nesmíme zapomenout,
že nejnižší rasy člověka,
které jsou nám dnes známy,
jsou stejně tak vzdáleny
v míře inteligence
od nejvyšších známých
druhů lidstva,
jako od nejvyšších opic
či opolidí.
Ve skutečnosti se mnozí
domnívají, že evoluce
z nejvyšších opic
do černého afričana,
hotentota, či původního
amerického indiána
by nebyla obtížnější, než
evoluce těch nízkých typů
lidského života
do typu Emersona,
Shakespeara, Huxleyho,
Darwina, Edisona
a ostatních vysokých typů
kultivovaného člověka.
Huxley nám ukázal,

že struktura mozku
člověka ve srovnání
se šimpanzím
vykazuje stejně malé
rozdíly jako
jsou ty, které nalezneme
při srovnání šimpanzího
mozku s lemuřím.
Také nám ukazuje,
že v důležitém znaku
hlubších mozkových brázd
a spletitých záhybů
je propast mezi
nejvyšším civilizovaným
člověkem a nejnižším
člověkem mnohem větší,
než mezi nejnižším člověkem
a nejvyšším opočlověkem.